

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Liberci ze dne 10. října 1923, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu dle §§ů 197, 199 a) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnosti nelze přiznati oprávněnosti, pokud s hlediska důvodu zmatečnosti dle čís. 5 a věcně i dle čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. doličuje, že skutková podstata zločinu podvodu v subjektivním ohledu není zjištěna, že zejména zlý úmysl, při zločinu podvodu předpokládaný, není dokázán, a že to, co soud v tomto ohledu zjišťuje, samo o sobě ještě nenaplnuje podstaty zločinu podvodu. Řešení otázky, zda bylo se ucházeno o křivé svědectví, nezávisí na tom, zda výpověď, o niž se ucházeno, kryje se se skutečností, t. j. s faktem nebo postupem ve světě zjevů skutečně existujícím, skutečně se odehravším, aniž na tom, zda si uchazeč byl toho vědom, že to, co má být potvrzeno, skutečností odporuje. Svědectví dlužno považovati za křivé i tehdy, ukazuje-li se při porovnávání obrazu ve výpovědi svědecké obsaženého, že obraz ten nekryje se s tím, co svědek na základě svého vlastního poznání ví. Neboť svědek nepotvrzuje neb aspoň nemá potvrditi fakta ve světě se odehravší, nýbrž jest na něm, by reprodukoval správně své vjemy o těchto faktech nebo postupech, pokud vjemy ty staly se částí jeho vědomí. Vypovídá tedy křivě a nedopouští se jen deliktu putativního, potvrzuje-li proti svému lepšímu přesvědčení, že ví něco z vlastního poznání, byť i postup, jenž byl prý předmětem jeho vnímání, skutečně se odehrál. Dopouští se tudíž ucházení o křivé svědectví ten, kdo si jest vědom, že svědek to, co podle jeho návodu má vypovídati, z vlastního poznání neví, a že jest o pravdivosti opaku přesvědčen, při čemž jest úplně lhostejným, zda uchazeč sám je přesvědčen, zdali ten který fakt nebo postup odporuje skutečnosti čili nic.

Čís. 1617.

Zmatek dle čís. 7 Šu 281 tr. ř. nelze uplatňovati ve prospěch obžalovaného.

(Rozh. ze dne 23. dubna 1924, Zm II 51/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 14. prosince 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem předražování podle Šu 7 odstavec třetí zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

důvodech:

Otázku, zda jest napadeným rozsudkem obžaloba vyřízena, lze ponechati stranou. Neboť i za předpokladu, že rozsudek nevyřizuje obžaloby, nebyl by obžalovaný oprávněn napadati rozsudek důvodem zma-

tečnosti čís. 7 Šu 281 tr. ř. Shledá-li zrušovací soud zmáteční stížnost, o tento důvod se opírající, odůvodněnou, nařídí podle Šu 288 čís. 2 tr. ř. nalézacímu soudu, by ohledně částí obžaloby, v napadeném rozsudku nevyřízených, podjal se nového jednání o věci a vynesl rozsudek. Nový rozsudek nalézacího soudu nemohl by však, byla-li zmáteční stížnost podána toliko ve prospěch obžalovaného, býti jinakým než osvobozujícím. Nemůžeť dle druhého odstavce Šu 290 a třetího odstavce Šu 293 tr. ř. ani ve zrušovacím řízení, ani v případném opětném řízení prvé stolice dojíti ku přísnějšímu trestu, než jaký uložil rozsudek, jenž byl napaden toliko ve prospěch obžalovaného. Tím méně lze připustiti, by v důsledku zmáteční stížnosti, podané toliko ve prospěch obžalovaného, došlo k novému výroku nalézacího soudu, jímž se obžalovaný uznává vinným skutkem, jímž původně za vinna uznán nebyl a k němuž by beztak pro uvedená zákonná ustanovení nemohlo býti přihlíženo při výměře trestu za případně již prvním rozsudkem souzené skutky. Nařízení nového projednání věci prvou stolicí nemělo by v takovém případě účelu a zákon byl by, kdyby s takovým případem počítal, přikázal zrušovacímu soudu, by obžalovaného — shledá-li stížnost, podanou v jeho prospěch z důvodu čís. 7 Šu 281 tr. ř., důvodnou — sám ihned sprostil z části z obžaloby, napadeným rozsudkem nevyřízené. Není tedy nesprávným závěr, že zákon, třebaže tak výslovně neustanovuje, nepřipouští uplatňování zmatku čís. 7 Šu 281 tr. ř. ve prospěch obžalovaného. Jemu není takový výklad zákona na újmu, ježto z něho vyplývá další zásada trestního řádu, že sluší obžalobu pokládati za vyřízenou ve všech jejích částech rozsudkem, o obžalobě vneseném, nebylo-li mu obžalobcem odporováno v neprospěch obžalovaného z důvodu čís. 7 Šu 281 tr. ř., takže opětnému stihání skutku, obžalobou stíhaného, brání hledisko právoplatně rozsouzené věci, obzvláště když není dle Šu 263 tr. ř. obžalobci dovoleno, by po rozsudku, jenž mu takové stihání nevyhradil, stíhal dodatečně skutek, který do obžaloby pojat nebyl, ohledně něhož se však při hlavním přelíčení objevily pŕtahy proti obžalovanému.

Čís. 1618.

Křivého svědectví (§ 199 a) tr. zák.) může se dopustiti i pachatel nebo spoluvinník trestného činu, je-li o tomto činu slyšen jako svědek; jest na něm, by použil práva Šu 153 tr. ř.

O »úmyslu způsobiti škodu« (§ 197 tr. zák.) nelze mluvit tam, kde jde o pouhé vyrovnání schodku, jenž, nastav v zásobách uhlí jednoho služebního odboru státních drah (topírny), vyvážen byl zároveň stejným přírůstkem v zásobách jiného služebního odboru těchto drah (dopravního úřadu), jemuž uhlí to bylo správcem topírny půjčeno a tam dopravním úředníkem zpronevěřeno.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1924, Kr I 556/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného Františka B-e do rozsudku porotního